

เปิดประตูสู่เทคโนโลยีป้องกันประเทศ 1

บทบาทของเทคโนโลยีในการป้องกันประเทศ

สงครามเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่ต้องการ แต่เมื่อความขัดแย้งดำเนินไปถึงจุดหนึ่งที่ทำให้การดำเนินการทางการทูตไม่สามารถแก้ไขหาทางออกได้ สงครามจึงอาจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในการทำสงครามนั้น เป็นที่ทราบกันดีว่าปัจจัยที่สำคัญมีอยู่ 3 ประการ ได้แก่ กำลังพล, ยุทธศาสตร์หรือยุทธวิธี และสุดท้ายคือเทคโนโลยีหรืออาวุธยุทโธปกรณ์ ซึ่งหากวิเคราะห์ดูแล้วก็จะพบว่า จำนวนกำลังพลหรือกำลังทหารจะมีจำกัดตามสัดส่วนของประชากรในประเทศนั้นๆ และนับวันจำนวนกำลังพลมีแนวโน้มจะลดลงตามนโยบายปรับลดอัตรากำลังพล ซึ่งเป็นเช่นนี้เกือบทุกประเทศ ดังนั้นความพยายามในการเสริมสร้างขีดความสามารถทางทหารโดยการเพิ่มจำนวนกำลังพลจึงเป็นเรื่องยาก และไม่ส่งผลในเชิงบวกมากนัก หรือหากจะพิจารณาในแง่ของยุทธศาสตร์หรือยุทธวิธี ก็จะพบว่ากองทัพของแต่ละประเทศต่างก็ศึกษามาจากตำราเล่มเดียวกันหรือนักการสงครามในอดีตคนเดียวกัน เช่น ซุนวู นโปเลียน โจมินิ มาसान ฟลูเลอร์ ลิตเติลฮาร์ท มิชเชล คูเอท์ บอยด์ วอร์เดน หรือ เคล้าเชวิทซ์ เป็นต้น จึงมีต้นแบบแนวคิด หลักการสงคราม และหลักนิยมที่คล้ายๆ กัน โดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์เช่นทุกวันนี้ ที่ข่าวสารความรู้แพร่ถึงกันอย่างง่ายดาย ทำให้กองทัพของแต่ละประเทศสามารถที่จะศึกษาเรียนรู้ พัฒนากลยุทธ์ ยุทธวิธี และยุทธศาสตร์ ให้มีระดับที่ใกล้เคียงกัน และ จึงนำมาสู่บทสรุปที่ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในสงครามยุคใหม่ก็คือ เทคโนโลยีหรืออาวุธยุทโธปกรณ์

เชื่อว่าทุกท่านคงเห็นด้วยกับประโยคที่ว่า การรบในยุคสมัยใหม่เป็นการรบด้วยเทคโนโลยีอย่างแท้จริง เพราะสามารถชี้ขาดผลของสงคราม ฝ่ายใดมีเทคโนโลยีที่เหนือกว่า ย่อมจะได้ชัยชนะภายในเวลาอันรวดเร็ว ดังตัวอย่างที่ปรากฏอย่างเด่นชัด ในสงครามสำคัญๆ ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็น สงครามอ่าวเปอร์เซีย สงครามอิรัก สงครามในโซมาเลีย หรือสงครามในฉนวนกาซ่า เป็นต้น

โลกของเรายังเกิดสงครามและความขัดแย้งอยู่เสมอ ในช่วงตั้งแต่ปี ค.ศ.1990 เป็นต้นมา ทั่วโลกเกิดสงครามหรือความขัดแย้งที่รุนแรงจนถึงขั้นต้องต่อสู้ด้วยกำลังทหารมากกว่าร้อยละ 10 และหากจะพิจารณาภัยคุกคามที่มีอยู่รอบด้าน จะพบว่าประเทศไทยยังมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องจัดหาเทคโนโลยีและอาวุธ

ยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัย เพราะอย่างน้อยก็จะสร้างความหวั่นเกรงให้แก่ข้าศึกได้ หากข้าศึกตระหนักดีว่าตนเองไม่มีทางจะได้รับชนะและจะต้องได้รับความสูญเสียอย่างมากมาจากอาวุธยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัยของฝ่ายเรา ก็จะไม่กล้ามารุกรานหรือทำตัวเป็นปฏิปักษ์ จึงเป็นการป้องปรามที่ดี และนับเป็นเป็นชัยชนะที่งดงามที่สุด นั่นคือชนะได้โดยไม่ต้องทำสงคราม แต่คำถามที่ตามมาก็คือ แล้วเราจะจัดหาอาวุธยุทธโศปกรณ์ที่ทันสมัยมาจากที่ไหน

บทเรียนจากสงครามในอดีตมากมายย้าเตือนให้เราระลึกอยู่เสมอว่า การจะไปหวังพึ่งคนอื่นอยู่ตลอดคงเป็นไปได้ เพราะสุดท้ายทุกประเทศก็ต้องยึดผลประโยชน์ของชาติตนมาก่อน วันนี้ผลประโยชน์ก็อยู่คู่กันไม่ขัดกัน ก็ถือเป็นมิตร แต่หากวันใดวันหนึ่งในอนาคต เกิดขัดแย้งไม่ลงรอยกัน ก็พร้อมจะกลายเป็นศัตรู ดังนั้นในขณะที่โลกของเทคโนโลยีพัฒนาไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เราก็ควรจะก้าวให้ทันโลกที่หมุนไป ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง และที่สำคัญต้องเป็นการก้าวด้วยเท้าและยืนด้วยลำแข้งของเราเอง

ด้วยเหตุนี้ สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ สทป. จึงได้รับการก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2552 โดยเป็นหน่วยงานในรูปแบบองค์การมหาชนแห่งแรก และแห่งเดียวของกระทรวงกลาโหม ที่มีภารกิจหลักในการวิจัยและพัฒนายุทธโศปกรณ์ของกองทัพและหน่วยงานด้านความมั่นคงอื่นๆ ด้วยการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมป้องกันประเทศของไทยให้เข้มแข็ง อันจะนำไปสู่การพึ่งพาตนเองด้านความมั่นคงของชาติอย่างยั่งยืน และช่วยให้ประเทศประหยัดงบประมาณในการจัดหายุทธโศปกรณ์ สร้างงาน สร้างรายได้ให้กับประชาชนอีกด้วย นอกจากนี้ สทป. ยังเป็น

ศูนย์กลางในการศึกษาและพัฒนาบุคลากรทางด้านเทคโนโลยีป้องกันประเทศ และเผยแพร่ความรู้ไปสู่
สาธารณชน การจัดตั้งสถาบันแห่งนี้ นับเป็นการเริ่มต้นครั้งสำคัญ ในการปรับเปลี่ยนสถานะของประเทศไทย
จากผู้พึ่งพิงด้านอาวุธยุทธโปกรณ์ต่างชาติ มาเป็นผู้พึ่งพาตนเอง ช่วยเพิ่มขีดความสามารถของเหล่าทัพในการ
ป้องกันประเทศให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันประชาชนคนไทยก็จะมีความมั่นใจใน
แสนยานุภาพของกองทัพที่จะดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชาติให้มีความสุขสบาย ไม่ว่าจะเกิดการ
เปลี่ยนแปลงจากความขัดแย้งและภัยคุกคามจากทุกด้าน ในทุกระดับที่จะมากระทบอธิปไตยของชาติ

บทความจาก สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน)